

บทที่ ๑ แปลงร่าง

"ไอ้ลูกเวร ลูกไม่รักดี ดีแต่ทำให้พ่อกลุ้มใจ ทำไมแกเป็นอย่างนี้ ไอ้ริต" ชายสูงวัยก่นด่าลูกชายอย่างโกรธเกรี้ยว ชนิดดำไปหอบไป หากคนเป็นลูกยกไหล่ ไม่ใส่ใจ หน้าตาบอกว่าแข็งเหลือใจ เบื่อเหลือทน

"ทำไมพ่อต้องเรียกผมว่าไอ้ริตด้วย ผมไม่ชอบ มันเหมือนย่อมาจากริดสีดวง ทุเรศจะตาย ผมชื่อจาริต เจ จาริต"

"เออ...ฉันจำได้ ยังไม่ได้เป็นอัลไซเมอร์ ฉันตั้งชื่อแกเองกับปาก ทำไมจะจำไม่ได้ ชื่อเจนะ แม่แกเขานึกอยากเรียก กะให้เหมือนฝรั่งหน่อย...คนไทยแท้ๆ ไม่มีเชื้อฝรั่งสักกระพิก แต่พูดก็พูดเออะ แกก็เหมือนริดสีดวงนั่นแหละ ไอ้ก่อนเนื้อไ้ประโยชน์ งอกออกมาให้เป็นภาระ ให้เจ็บปวด จะขับถ่ายก็ติดขัด"

คุณจาริก พ่อบังเกิดเกล้าของนายจาริตด่ามาอีกระลอก จนลูกในไส้ต้องปิดหู เบะปาก เหลือกตาดูเพดาน ทั้งเมื่อทั้งรำคาญคนเป็นพ่อนี้ถ้าไม่ใช่พ่อนะ...ฮืม เถียงก็ไม่ได้ ไม่มีทางชนะหรอก คุณจาริกเห็นท่าทางกวนโทสะแล้วนี่ก็อยากหาอะไรเขี่ยงใส่

เกือบจะคว้าแจกันลายครามใกล้มืออยู่แล้ว แต่นึกขึ้นได้ว่าแจกันสมัยราชวงศ์หมิงเป็นของแท้ ราคาแพงระยับ หะ...เอาไว้เปลี่ยนเป็นของปลอมก่อนเถอะ พ่อจะเขวี้ยงให้ไอ้ลูกเวรคิ้วแตก หน้าแตกสักหน

"แกรู้มั๊ยว่าวันนี้คุณเนื่องน้อมมาคุยกับพ่อ บอกว่าลูกชายกลับมาแล้ว ให้พ่อหาตำแหน่งให้ทินกร"

"ก็ทำให้สิพ่อ บอกผมทำไม ชื่อลิเกิลิเกนะลูกชายคุณนายสองนอนั้นนะ ฮะๆๆ" จาริตผืนหัวเราะทั้งที่ไม่ได้ขำ เสียงหัวเราะเลยแห้งแล้งเต็มทน

"โธ่เอ๊ย ไอ้เจ ทำไม่ถึงงออย่างนี้ ทินกรลูกคุณน้อมนะ จบจากฮาร์เวิร์ดเซียวนะ ถ้าให้มาทำงานที่บริษัท เปรียบเทียบกับแกที่มีตำแหน่งรองประธานแต่ไม่ทำอะไรเลย คนทั้งบริษัทคงมองแกไม่ดี ไม่มีค่า ไม่มีราคายิ่งกว่าเดิม" คุณจาริกถอนใจยาว ต้องหยิบยาตมมาตมให้หายใจโล่ง

"ถ้าจั้นพ่อก็อย่าให้ตำแหน่งมันดิ ไม่เห็นจะยากเลย"

"ได้ยังไงละ คุณเนื่องน้อมก็มีหุ้นอยู่สิบห้าเปอร์เซ็นต์นะ"

"แค่สิบห้า พ่อมีตั้งสี่สิบห้า พ่อจะกลัวอะไร ยังไงก็บริษัทของเราอยู่ดี" จาริตยกไหล่ ไม่เข้าใจว่าพ่อจะกลุ่มไปทำไม ถึงนายทินกรจะเก่งแค่ไหน จะให้ตำแหน่งอะไร ใหญ่โตเท่าไร ก็แค่ลูกจ้าง เทียบกับเขาไม่ได้อยู่ดี

"นี่แกจะไม่มีอะไรดีเลยใช้มั๊ย นอกจากมีพ่อรวยนะ แกลองคิดว่าถ้าผู้ถือหุ้นอีกห้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์รวมหัวกันแล้วยึดอำนาจการบริหาร แกจะเป็นยังไง เขาเห็นแกไม่ได้ความ ก็ต้องกลัวบริษัทเจ๊งบ้างหรอก"

"ใจเย็นพ่อ ความดันขึ้นจนหน้าแดง เต๋ยวเส้นเลือดในสมองก็แตกหรอก" จาริตไม่ได้ลำนึก ยังยกคิ้วให้พ่ออีก

"ไอ้...ไอ้ลูกเง่าเอ๊ย" คุณจาริกตัวสั่น มือกำแจกันแน่น ความเสียดายแจกันกับความรู้อีกอยากเขวี้ยงหัวจาริตต่อสู้อันอย่างรุนแรง

จาริตเห็นแล้วซัซซขาด ซ้าอีกนิดพออาจเขวี้ยงหัวเขาแตก อีกอย่าง... เขายังรู้จักกตัญญู ไม่อยากให้พ่อเครียดจนเป็นลมตายต่อหน้าหรืออกว่าแล้วจาริตก็เดินจ้อออกจากห้องรับแขกอันโอโถงด้วยชุดรับแขกแบบหลุยส์ของบ้าน (ก่อนไปทางคฤหาสน์) ตระกูลเลิศล้ำมฤทธิผลแหวะ ชุดรับแขกเหยียดโคตร หลุยส์ดิงตองนะสิ เวอร์ ไม่มีรสนิยมจาริตหยุดหงิดทุกครั้งที่เห็นชุดรับแขกของครอบครัว

"คุณแจคะ อย่าเพิ่งไปไหนเลยคะ ทานข้าวเย็นก่อนนะคะ" เสียงอ่อนหวานของสตรีวัยกลางคนร้องจาริตให้ชะงักได้ชั่วคราว

จาริตมองภาวณิด้วยสายตาอ่อนโยน ผิดกับที่มองพ่อแท้ๆ ผู้ให้กำเนิด ทั้งที่ภาวณิเป็นแค่แม่เลี้ยงหรือภรรยาใหม่ของพ่อ

หน้าภาของนายเจเป็นแม่เลี้ยงแสนดี เป็นเจ้าพนักงานสร้างความสมานฉันท์ระหว่างเขากับพ่อจริงแสนดู

"ผมก็เสียดายที่ไม่ได้ทานข้าวฝีมือหน้าภา แต่ซี้เกียจฟังพ่อดำ หน้าภาก็ทนหน้อยละกันนะครับ กว่าท่านจาริกจะหยุดบน หน้าคงสูญเสียความรู้สึกที่หู่ชั่วคราว" จาริตตั้งใจพูดเสียงดังให้พ่อ (ที่ไม่ได้หู่ตั้ง) ได้ยิน

"ไอ้ริต แกจะไปก็ไปซะ อย่ามาแตกดันให้มากนั้ ไอ้ลูกเวร ลูกไม่รักดี..." ผู้ยิ่งใหญ่ประจำบ้านเริ่มตอกย้ำซ้ำซาก

ผู้น้อย (ใจ) เลยแผ่นแนบออกจากบ้านทันที จาริตว่าเขาไม่ได้แข่งพ่อ แต่อดคิดไม่ได้ว่าถ้าพ่อยังด่าไม่เลิก อาจจะเหนื่อยจนหมดลมหายใจก็ได้

จาริตแผ่นไป 'ตั้งหลัก' ที่ผับเก้ เท่ ใหม่ล่าสุดของกรุงเทพฯ พอหย่อนก้นลงบนเก้าอี้ และได้รับการปรนเปรอด้วยเบียร์ยี่ห้อดั่งจากต่างประเทศแล้วก็เริ่มสอต่อสายสายตา มองสิ่งสวยงามในเงามืด

ชายหนุ่มประเมินว่าสาวๆ ที่เื่องกาย เต็งตึง โช่วอ้อม สายโฉม

ผ่านหน้าเขาไปมานั้นสวยเพราะไร้แสง ในความสลัวราง ตีนกา รอย
เหยี่ยวนฤกพรางได้ ลองเจอกันในที่แจ้ง อาจไม่สาวอย่างที่คิด

แต่ถ้าว่ากันด้วยความ 'สด' เขากล้ารับประกันได้ว่าไม่สดแน่ ใคร
จะ (กล้า) หวังมาเจอสาวสดซิงในนี้ ขอแค่ช้าน้อยหน้อย อย่าให้กร้าน
โลกนรกก็ตีถมไปแล้ว

วิว...น้องผมม้า แก้มบูนุ่ม มีลักยิ้มด้วย น่ารักใช้ได้แฮะ นุ่งผ้า
แถบมา กะย่อนยุคหรือไงจะ แหม...ไม่ย่อนไปยุคโครมมันญอง ไม่
นุ่งผ้าเสียเลยละน้อง ไหนๆ ก็เปิดตั้งเยอะแล้ว เอ้า...ดินเข้า อย่ายัง
จะน้องจำ อีกนิตก็หลุดแล้ว ชอบจัง ตะบึงยุคดิจิตอลเนี่ย หุย...แก้ม
กันเด่นทรากว่าแก้มหน้าอีกนะน้อง จาริตวิจารณ์ในใจพลางจับเปียร์
ยิ้มกริมอย่างสบายอารมณ์

อ้าว เฮ้ย... แล้วนั่นใครปล่อยยายมาละเนี่ย เรียกบ้างก็ปราณีไป
ปุนั้นแล้ว เก็บไว้เผ่าบ้านดีกว่ามั้ง ถ้ายังไม่มีหลานเล็กไว้เลี้ยง ก็เลี้ยง
หมาแมวไปพลางๆ ก่อนก็ได้ ดีกว่ามาดิน ไม่อายฟ้าดิน ผีสงเทวดา
อย่างนี้ แล้วสายเดี๋ยวนี้ขอร้องเลย ใส่เสื้อคลุมให้มิดชิดดีกว่า หลังจ
ี่เที่ยว เห็นแล้วพานไม่อยากกินข้าวมันไก่ติดหนึ่...หุย...ท่อนล่างยังไป
กันใหญ่ กระโปรงสั้นสีสดใส มันวาว เข้ากับท่อนบน...เขารกเข้าพง
ฮะๆๆ เหมือนโองเอาผ้าแพรมาพันเป็นศาลพระภูมิพังก์แตกเลยไว้ว
รับ...รับไม่ได้กับน้องใหญ่หลาม เซลลูไลท์เป็นลอน ลาขาดเลย อามา
ทำให้อ้วไม่อยากจะกินข้าวขาหมูตรอกซุงนะ

"นั่งด้วยคนนะคะ คุณพี่ขา..." สาวน้อยผิวขาวเนียน ปากนิต
จมุกหน้อย ดูสวยใสไร้เดียงสา หน้าตาอ่อนโยนไปทางสาวญี่ปุ่นสงรอยยิ้ม
ออดอ้อนให้จาริต

เสียงหวานใสจากจาริตให้เลิกมองภาพสวยของของสาวใหญ่ไร้สติ
ชายหนุ่มพยักหน้ารับแบบเต็มใจสุดกลั้น พลังยิ้มหวานเี่ยม ด้วย
สาวน้อยที่มาอ่อยให้ตรงสเปกยิ่งนัก

"โนริคะ" น้องหนูโนริส่งสายตาบ้องแบ้วให้จาริต กะพริบตาถี่ๆ
อวดแพขนตาต่างๆ ให้

"เจครับ ตี๋มอะไรดีครับ"

"ของโนริ น้ำส้มดีกว่าคะ ของโนริ ไม่ตี๋มแอลกอฮอล์"

เชือหรือก ทำเป็นกัลวโลก กร้านโลกละไม่ว่า จาริตแอบก่อน
ในใจ แต่ก็สั่งน้ำส้มไม่ผสมสิ่งแปลกปลอมให้น้องโนริอย่างไม้อุดออก

แต่ก่อนจะได้พูดคุย หยอกเย้า ล้วงควัก ตัวปัญหาที่โผล่มา
จนได้ แกรมเติม 's' เป็นพหูพจน์ด้วยเพราะมาเป็นคู่

สองหนุ่มวัยเดียวกันกับจาริต หน้าตาเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน
ครุฑากับวาสุกรี หรือครุฑกับนาค คู่แค้นแสนสาหัสของจาริตเดินตรง
รี่เข้ามาหา

จาริตแยกออกว่าคนไหนคือครุฑา คนไหนคือวาสุกรี ทั้งๆ ที่
ไม่ได้พิศวาสพี่น้องหิมพานต์คู่นี้เลย ด้วยครุฑาเป็นตำรวจ ต้องใส่
เครื่องแบบประจำแบ่ง กระทั่งเลิกงานแล้วยังเหลือกางเกงสีกากีกับเสื้อ
ยัดสีขาว ข้างวาสุกรีเป็นนักธุรกิจ ต้องเนียบ เนียบเสมอ เสื้อซีด
กางเกง เนกไทที่ถอดเก็บแล้ว จนถึงรองเท้าก็ต้องเป็นของแบรนด์เนม
ทั้งหมด ให้สมกับที่มีบิตารวย

ตามปกติคู่แฝดชอบกัดกันเอง หากเมื่อเจอจาริต คู่แฝดหิมพานต์
จะสามัคคีกัน ย้ายมากัดจาริตแทน

"อ้าวเจ มาได้ไงวะ" ครุฑาแฝดพี่ทำเป็นบังเอิญพบจาริต ทั้งๆ
ที่จ้องจับผิดมาแต่ไกลแล้ว

"ขับรถมาจากบ้าน จอดรถ แล้วก็เดินเข้ามานี่แหละ ใครจะบิน
เข้ามาวะ" จาริตตอบกวนๆ

"ยันกรู้มัยเนี่ยว่าแฟนไม่อยู่ในโอวาทอีกแล้ว" วาสุกรีแฝดน้อง
แขวะบ้าง

น้องหนูโนริเห็นท่าไม่ดี เลยยิ้มหวานให้จาริตนิดหนึ่งก่อนจะชิงหนี

เซ็งดิ อุดเลย เบื่อจริงว๊าย ไข่แฝदनรทนี่ จาริตแค้นยืมเครียดๆ
ให้คู่แฝด

"โทรไปบอกยกย่นกดีมียะนะค"

"ดีวะครุฑ"

จะโทรก็โทรสิวะ มันจะมาพัยกพบเปิดเห็นดีเห็นงามกันทำไม
จาริตนี่กรำคาญ เลยโทรหา 'นก' เสียเอง

"นกหรือจ๊ะ นี่พี่เจนะ ตอนนี้อยู่ที่ฝบ...พี่ครุฑ พี่นาคก็อยู่ด้วย
...จ๊ะ ไม่กลับดึกหรือจ๊ะ คิดถึงนกะ จ๊ับๆ คุยกับพี่แฝดมียะจ๊ะ ไม่
เอาเทรอ คิดถึงนคคนเดียวอยู่แล้ว พี่เจไม่ยอมมาเลย พี่แฝดสิจ๊ะ
ลากพี่มา ชัดไม่ได้ กลัวไม่เซียร์พี่เจ ไม่ยกน้องสาวให้...ว่าไงจ๊ะ คุย
กับพี่แฝดนะ โอเคจ๊ะ"

จาริตยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองให้คู่แฝด ครุฑทักบวาสกรี
เกียงกันรับสายจนจาริตต้องเอาโทรศัพท์แนบหูแฝดพี่

"ใครคะ พี่ครุฑหรือพี่นาค" เสียงหญิงสาวหวานใสทักเฉียบขาด
แว็ดผ่านโทรศัพท์มา

"พี่...ครุฑจ๊ะ" นายตำรวจจอร์อยตำรวจเอกเสียงอ่อย หายกร่าง
ทันที

"พี่ครุฑพยายามทำให้แฟนนกลีเยคนนะ ตัวเองเหลวไหลคนเดียว
ไม่ว่า พี่นาคก็อยู่ตรงนั้นไซ้มียะ ทั้งสองคนเลยนะคะ นกจะฟ้อง
คุณพ่อว่าพี่แฝดคือ ไปเที่ยวกลางคืนอีกแล้ว รีบกลับนะคะ ขอพูด
กับพี่เจหน่อยคะ"

ครุฑพาลักโทรศัพท์มือถือออกจากหูตัวเอง หน้าตาบูดเบี้ยว ด้วย
ปวดหูจากการถูกเสียงของน้องสาวคนเล็กทะเลาะลวงเข้าหู

จาริตยืมเยาะ กลับมาคุยโทรศัพท์ต่อ "จ๊ะ ดูแลตัวเองด้วยนะคน
สวย สุดเลิฟของพี่ บ้ายบายนะจ๊ะ" จาริตยักคิ้วให้พี่ชายฝาแฝดของ
แฟนสาว

จาริตไม่แน่ใจนักว่าเป็นความช่วยเหลือของใคร ระหว่างเขากับคูแฝดจอมป่วน ที่ต้องมานับญาติกันผ่านทางกินรี

"ต่อแผลไม่มีหลบเลยนะไอ้เจ" ครุฑาหน้าเหยเก สะอิดสะเอียนอยากอาเจียนใส่จาริต

"สันดานนะ ยัยนกกี้ก็จริงๆ เลย โดนของแหง คนดีๆ มีเยอะดันมาชอบคนแบบนี้" วาสูกีส่งสายตาดูถูกให้จาริต

"เฮ้ย พุดสิ่งน้องมึงเสียนะ พุดได้ไงว่า 'โดนของ' พุดอะไรวะ ไม่สุภาพเลย อย่ามาพูดอย่างนั้นะโว้ย มันไม่ดี ใครเขาจะนึกว่ากูเอาอะไรไปให้เขาโดน ฮะๆๆ" จาริตหัวเราะร่วน กวนบาทา

ครุฑาขยับตัว ทำท่าจะฟาดปากจาริต หากวาสูกีดึงแขนไว้ก่อน

"อย่าครุฑ อย่าไปมีเรื่องกับมัน ไม่คุ้มหรอก"

คูแฝดทำได้แค่ขี้นิ้ว ทำหน้าเหยิ่มใส่จาริต ส่งสัญญาณว่าฝากไว้ก่อน

จาริตแสร้งยิ้ม สะใจ จะฝากอะไรกันล่ะ น้องสาวคนเดียวยังถูกเขาคว่าเอาไปทำหวานใจเลย เฮอะ...

จาริตเบื่อหน่ายที่ต้องมาจ้องหน้ากับคูแฝดหิมพานต์ ทั้งที่มีอย่างอื่นน่าจ้องกว่าตั้งเยอะ เจอกันตั้งแต่เด็กยันหนุ่ม และคาดว่าต้องเจอกันจนแก่ ตายกันไปคนละข้าง (แต่ให้ข้างไอ้คูแฝดตายก่อนนะ เขาขอตายทีหลัง)

ช่วยไม่ได้ เขาต้องรับมรดกจากพ่อเป็นบริษัท J2N Beverage ซึ่งเป็นบริษัทที่ผลิตเครื่องดื่มสำเร็จรูปชื่อดังหลากชนิด ไม่ว่าจะ เป็นชาเขียว กาแฟ นมเปรี้ยว โยเกิร์ต และอีกมากมายไม่เว้นแม้แต่เครื่องดื่มชูกำลัง

ชื่อบริษัทมาจากอักษรตัวแรกของชื่อของหุ้นส่วนใหญ่ทั้งสามอัน ได้แก่ 'J' หมายถึงจาริก ส่วนอีกสอง 'N' คือนรสิงห์และเนืองน้อม

คุณแฝดเป็นลูกของคุณนรสิงห์ หิมวัตติ หนึ่งในหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท แต่ถึงจะถือหุ้นใหญ่ ก็แค่อียิปต์ห้าเปอร์เซ็นต์ น้อยกว่าของเขาเอานะ...ถึงตอนนี้หุ้นยังเป็นของพ่อ แต่ถึงอย่างไรพ่อก็ต้องยกมรดกให้เขาทั้งหมด ถ้าไม่ให้ลูกชายหนึ่งเดียวคนนี้ จะเอาไปยกให้ใครได้

เรื่องที่แย่คือถ้าเขาแต่งงานกับกนิรก็ต้งเป็นน้องเขยของครุชากับवासुกรี ถ้าไม่เสียดายว่ากนิรสวย เอกซ์ เซ็กซ์ จาริตก็นึกอยากเล็กกับน้องสาวของคุณแฝดหิมพานต์เสียให้รู้แล้วรู้รอด

เจอกับครุชและवासुกรีตั้งแต่ยังเด็ก จาริตก็เขม่นกับคุณแฝดมาตลอด ไม่เคยพูดกันดี ๆ ถ้าไม่ถูกสถานการณ์บีบบังคับ ครั้งที่แจ่มแจ้งที่สุดก็คือตอนเรียนอยู่ชั้น ป.6

คุณแฝดหิมพานต์ทำตัวกว้าง มีลูกสมุนเดินตามเป็นพรวน ทำตัวเป็นผู้มีอิทธิพลตั้งแต่ยังเป็นกุมารน้อย ใครอย่าเพอะพะไปชนไอ้แฝदनรึกนี้เชียว...มีเรื่อง

วันที่เกิดเหตุ เด็กชายจาริตปวดท้องแบบหนัก หนักสุดๆ เลยวิ่งจืดจากห้องเรียนไปจะเอากับเด็กแฝดผู้ยิ่งใหญ่ คนผู้ยิ่งใหญ่ที่หน้าประตูห้องนี้

เจน้อยไม่เข้าใจนึกว่าทำไมไอ้แก๊งนี้มันต้องยกโขยงมาล้อมล้อมด้วย แก๊งเด็กแสบแบ่งใส่เด็กชายเจทั้งที่หน้าที่เบ่งควรเป็นของเจ ที่จริงแล้วไม่ต้องเบ่งหรอก ต้องกลืนเสียมากกว่า

‘เฮ้ย หลีกหนีหน่อย’ เจน้อยแน่ใจว่าไม่ได้ตะคอก ติดจะหนีเสียด้วยซ้ำ

‘ทำไมวะ ไหม้หนักหรือมึง’ ครุชน้อยหรือนาคน้อยก็แยกไม่ออกพูดจาทาเรื่อง

เจน้อยอดทนพอไหว แต่อดกลั้นไม่ได้แล้ว เลยแหวกวงล้อมฝ่าฝูงอันธพาลเข้าล้อมอย่างไม่คิดชีวิต

ปัง ปัง ปัง แก๊งเด็กแสบทุบประตูห้องนี้ที่เจเข้าไปสำราญใจ

พลางตะโกนโหวกเหวกโวยวาย

‘ออกมาเดี๋ยวนี้ละ มึงรู้มัยว่ากูถูกใคร พ่อกูนะ ใครรู้มัย’ คุ้แฝด
หิมพานต์ประสานเสียงเบ่ง

‘กูไม่รู้ มึงอยากรู้ก็ไปถามแม่มิงดี’ เจน้อยตะโกนตอบไปซ้ำไป
ไม่กลัวใครสักนิด

กลุ่มเด็กแสบเลยตะโกนลั่น ทูบประตูลงแหบพัง และสุดท้าย
ก็พังจริงๆ โชคดีที่เด็กชายเจ็บรูลูกมารักแล้ว ทางเก่งใน ทางเก่งนอก
ก็งู้นครบ เหลือแค่ยังไม่ได้อัดสาม...แหวะ

ทันทีที่ประตูสามพัง เจกัณฐกรุมหัวต่อหนึ่ง เจไม่หวั่น สู้ยิบตา
กว่าอาจารย์จะมาจับแยก เจก็หน้าแตกเหวอะ เนื้อตัวซ้าเป็นจ้ำ แต่
ครุฑกับนาคก็ปากแจ๋เป็นครุฑ ตาเขียวซ้าทั้งสองข้าง แปลงร่างเป็น
หมีแพนด้าแฝด พวกลูกสมุนอีกสามคนก็หน้าแหกไปมิใช่บ่อย

อาจารย์สั่งลงโทษอย่างเท่าเทียม เด็กชายเจต้องวิ่งรอบสนาม
ฟุตบอลสองรอบ ส่วนแก๊งเด็กแสบโดนไปคนละสิบรอบตามอัตราส่วน
หัวต่อหนึ่ง

นับแต่นั้น จาริต เลิศล้ำฤทธิผลกับครุฑาและวาสุกรี หิมวัตก็
กลายเป็นศัตรูกัน ทั้งที่พ่อของทั้งสองฝ่ายเป็นหุ้นส่วนธุรกิจ

จาริตคิดถึงเรื่องสมัยเด็กแล้วก็ต้องหัวเราะ ยังนึกภูมิใจที่ปู่สะบัน
มาตั้งแต่เด็ก คุ้แฝดจอมป่วนเห็นรอยยิ้มของว่าที่น้องเขยแล้วก็ดีใจ
ได้อย่างเดียวว่าจาริตกำลังเยาะเย้ย เลยยิงซิงตา ทำหน้าดูใส่

จ้องอยู่นั้นแหละ ดินะที่เราไม่ใช่ปลากัดตัวเมีย ไม่งั้นก็ท้องแล้ว
หยัย...แค่ท้องก็แยแล้ว พ่อของลูกยังเป็นไอ้แฝदनรกอีก ลูกออกมา
คงไม่คล้ายคนหรอก จาริตอดคิดแผลงๆ ไม่ได้

จาริตเมื่อได้ที่เลยหนีกลับ ‘รัง’ ทิ้งให้คุ้แฝดติดพันสาวน้อยหลง
ผิด ยอมให้คุ้แฝดจิบเล่นๆ

แย่จริงน้องหนู รสนิยมห่วย รักษาไม่หายแหง

จาริตกลับ 'รั้ง' หรือห้องชุดในคอนโดมิเนียมกลางกรุงเมื่อเวลาเพียงห้าทุ่มกว่า แม้จะกลับห้องพักเร็วกว่าปกติ ชายหนุ่มกลับรู้สึกง่วงเพลีย ด้วยใช้พลังงานหมดเปลืองไปกับการเถียงกับบิดา

นอนหลับดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยอาบน้ำก็ได้วะ ینگๆ พรุ่งนี้ก็ต้องอาบน้ำอยู่ดี จาริตตกลงกับตัวเอง

หากชายหนุ่มยังตรงรี่เข้าห้องน้ำเพื่อระบายน้ำที่คั่งค้างในร่างกายออกเสีย ยังไม่ทันจะได้ปีสสาวะ จาริตก็เห็นสิ่งแปลกปลอมในห้องน้ำ

"โอว...สวยอย่างกับนางฟ้า" ชายหนุ่มอุทานอย่างลืมหืมตา เมื่อเห็นร่างเปลือยเปล่าของสาวงามปริศนาในอ่างอาบน้ำ

"ข้ามิใช่นางฟ้า...ว้าย...เจ้าเป็นใคร เข้ามาได้ยังไง บังอาจนัก เจ้ามนุษย์ใจบาป หยาบข้า" ร่างเลอลักษณ์กรี๊ดร้องพลางยกมือปิดป้องของสงวน หากไม่ (มีทาง) มิด

ชายหนุ่มเบิ่งตา ตั้งอกตั้งใจมองภาพงดงามเบื้องหน้าทั้งที่ยังสงสัยว่าเป็นภาพลวงตาหรือไม่

ทันใดนั้นสาวงามปริศนาก็หายแวบไป หากส่งเสียงกรือกรวดตวาดไล่จาริต

"เจ้า...ข้าขอสาปให้เจ้า เจ้ามนุษย์ใจดำ เจ้าจงกลายเป็นอิสตรี ณ บัดนี้เป็นต้นไป เจ้าจงรับความทุกข์ของเพศหญิง เพศที่เจ้าจาบจ้วงล่วงเกิน...เพียง"

"อ้าว...ฮัย หายไปไหนละเนี่ย..." (ผู้ที่เคยเป็น) จาริตชะงักเมื่อได้ยินเสียงไม้คันทู หากหลุดจากปากของเธอ (หรือหล่อน!) เอง

"อะ...อะไรกันเนี่ย"

เมื่อส่องกระจก ภาพที่สะท้อนกลับมากลายเป็นหญิงสาวผิวสีน้ำตาล ผมยวประป่า ตาเบิ่งกว้างด้วยความตกใจ เช่นเดียวกับริมฝีปากรูปกระจับอ้ากว้าง

ชายหนุ่มหายไป กลายเป็นหญิงสาวที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าบุรุษ